

Не искам и не чакам извинене.

АНА

Със други думи—занапред дома
Да идвате ще ви е неприятно?

ИВАНОВ

Не искам туй да кажа, ала вие
Разбирате, че тук пак не ще дойда.
Госпожо, сбогом.
(Отива си)

АНА

(с мъка) Господин Иванов. . . .
(Чува се гръм от пушка. Ана седа на
стола замислена. Евгени се показва,
оглежда и отива към нея)

ЕВГЕНИ

(На Ана)
Убих най после ястреба. Сега
Ще бжде тихо за напред във къщи
И сладко ще ми спищ, нали ти мила?

Г. П. ДОМУСЧИЕВ.

КОГАТО Е КЪСНО.

Излегнат на ниско и заслано с кожа канапе Митков вече трети път прочиташе нейното писмо Всеки ред от това писмо издаваше чувствата на едно неспокойно и вълнуващо се сърдце. И тия чувства тжй просто и наивно се изливаха в дребно написаните слова. Това не беха изливания на едно сърдце много преживело и дори пострададо от живота Не, без да държи сметка за бждащето, всичко обещаващо това сърдце.

„Защо не те виждам вече из града? завършваше писмото. Може би ти страдаш от онова, що научи на последната наша среща. Но, забравай: аз обичам у тебе душата, сърдцето, ума. Чима може да ме интересува един лекомислен и покварен младеж? Да знаеш колко си мил за мене и как искам всека минута да си пред очите ми. Аз те обичам повече от всичко на света и съвсем не сметам това за несерiously, А ти все като да се колебаеш Но няма аз съм